

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ausführliche Schwedische Grammatik

Dieterich, Udo Waldemar

Stockholm [u.a.], 1840

Aftonen.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62596](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62596)

Ty kärlekens och ljusets gudaspira
 Du evigt sträcker öfver ting och andar,
 Och i äoners skiftande äoner
 Är magten, äran, härligheten din.

Flavius.

O hvilken bön! Hvar har du lärt den, moder?

Perpetua.

Har jag ej sagt? Det Ord, som skapt vårt hjerta,
 Kan ensamt lära hjertat börens ord.
 Ja, Flavius! Gud, den milde Gud, hvares blod
 Försonar jorden, lär oss så att bedja.
 Kom till mitt bröst. Snart skall din moder sofva
 I grafvens natt. Snart skall du fåfängt söka
 Dess öppna famn, dess varma kyssars tröst.
 Fly då till Gud, den kärleksrike Fadren
 I fästets höjd, hvares öga aldrig blundar —
 Gråt ej, min son — den intet kan förlora,
 Hvares kärlek är ovanskligheten sjelf.

Aftonen.

(Af Stagnelius.)

Qvällen är kommen.
 Trött af resan
 Från andarnes verld,
 Han flämtande sitter,
 I högblå mantel,
 Brämad af guld,
 På klippans topp
 Och blickar tyst
 I dalarna neder.

Eu

En korg med blomster,
 Dem englar brutit
 Vid randen af Edens
 Kryssande floder,
 Han leende bär
 På den svanhvita armen.
 En blomma han ger
 Åt alla derur,
 En skänk från den eviga,
 Kärleksrika
 Fadren i höjden.
 Åt betraktelsens vän
 En blyg viol;
 En skimrande lilja
 Åt samvetsfriden;
 Åt smärtan en vallmo,
 Åt glädjen en ros.
 Mig intet du ger,
 O stjernprydde engel!
 Ej en lifvande fläkt
 Åt det domnande hjertat,
 Ej en svalkande tår
 Åt den brännande oroa?

O svara! Hvad såg du
 Deruppe hos Gud,
 I den gyllene taflan,
 Skrifvet om mig? —
 Glimmar i lifvets
 Bok mitt namn?
 Är det tecknadt, o engel!
 I Försonarens hand? —
 Men intet du svarar.
 Evigt stumma

Äro de budskap,
 Som själen besöka
 I häktets natt.
 Blott ur symbolers
 Dunkla spegel
 De gåtligt predika
 Den eviga viljan.
 Ty frågar jag fåfängt
 Den bleka qvällen;
 Morgonen fåfängt,
 Der ung och glad,
 Med Phosphors fackla
 I guldröd hand,
 Bland klingande lärkor
 Han leende sväfvar
 I den rosiga charen.
 Ty frågar jag fåfängt
 Himmelens yngsta,
 Vänaste barn,
 Den af liljor festligt
 Kransade våren;
 Fåfängt hans broder,
 Hösten, som flätar
 Af yppiga rankor
 Sin högtidskrona;
 Frågar förgäfves
 Alla naturer,
 Söker förgäfves
 Tröst och råd
 I den gränslösa rymden.
 Dock klingar, o fröjd!
 I hjertats djup
 Försoningens stora
 Mystiska ord,

Och silfverklart
 Flämtar i själens
 Nätt det sanna,
 Odödliga ljuset.
 Lutad mot korset,
 Af törnen prydd,
 I en himmelsk syn
 Står för mitt öga
 Den evige Guden.
 Med förlåtelsens blick
 Han ömt mig betraktar.

Elegie.

(Af Stagnelius.)

Våren en lofsång är, den jorden offerar åt solen.
 Doftande rosor och löf bilda dess toner, dess ord.
 Modrens spheriska sång, hur skulle den hinna ditt öra?
 Ett af dess smältande ljud är du, o menniska! sjelf.
 Men på vårens tapet för ögat den himmelskt sig målar,
 Och till betraktelsens fest vinkar i blomstergestalt.
 O, hur älskar hon ömt den solomvandrade tärnan!
 Vänd från sin brudgums ljus offerar hon rökelse än,
 Blyga violens doft för hans bild: den vänliga månen;
 Mäktigt i vintrens graf rör sig dess kärlek ännu,
 Grönskar dess eviga tro, i den fjellbebyggande tallen,
 Och i den blifvande säd gror dess besnöade hopp.
 Men då i vädurns bild den försonade Guden hon skådar,
 Hyvad hon i årets lopp anat och lidit och tänkt,
 Glimmar då allt i strålarne fram, en lysande guld-kust;
 Blomma vid blomma i chor sjunger sin tigande hymn.
 Sjal! du har äfven en sol för din kärleks lefvande kretslopp.
 Arma! hvar är din sång? hvar din gudomliga Maj?